

Türk devrimcilerinin feodal kafası

Cezaevlerindeki ülkücü mahkumların 3. yargı paketine konulan özel düzenlemeyle tahliye olmaları, yazılı ve görsel medyada 12 Eylül öncesi yaşananları yeniden gündeme taşıdı. Yazılanlara baktığımda devrimcilerin kısır bir döngüden çıkmadıklarını gördüm. Halbuki 12 Eylül 1980'den bu güne 32 yıl geçmişti. Bu kadar uzun bir zaman dilimi herkese durma, düşünme, ders alma bakımından çok önemli imkanlar sunmuştu. Ne gezer?.. "Benim oğlum bina okur, döner döner yine okur" ... Eski tüfek sosyalistler hala bağnazlığın son ucunda kılıç sallıyordu. Neden değişemediler?.. Bunu Eric Hoffer'in yardımı ile anlamaya çalışalım:

"Kesin inançlılar kendi siyasi, dini, felsefi inancının mutlak gerçek olduğuna, bunu başkalarına zorla uygulamak gerektiğine bağnazca inanır. Hiç şüphesi, hatta merakı bile yoktur. Bu yüzden, okumuşlarında bile cehalet havası sezilir. Aynı sebeplerle, " ödünsüz "dür: " Revizyonizm, değişim, yumuşama, uzlaşma " gibi kavramlara düşmandır. Hatta ılımlılık tehlikelidir, ihanettir."

Yumuşama ve uzlaşma kavramlarına düşman olan Türk devrimcileri Sovyetlerin çöküşünden sonra Kürtçülükten Türkçülüğe, Anapılıktan Akepeciliğe, tarikatçılıktan ayyaşlığa kadar, yere düşmüş buzlu cam gibi darmadağın oldular.

Türk devrimcileri Türkiye'de kızıl devrim beklerken; Çavuşesku'nun Romanya'da kurşuna dizilişini, Erich Honecker'in Doğu Almanya'dan kaçışını, Berlin Duvarı'nın yıkılışını, Gorbaçov'un "Sosyalizm iflas etti" sözlerini televizyon ekranlarında duymak, görmek zor şeydi bre!..

Türk devrimcileri hayatlarına anlam kazandıran her şeylerini bir anda kaybetmişti. Bir baba düşünün, kendisi dışında bütün aile fertlerini, hatta annesini, babasını, amcalarını, dayılarını, bütün akrabalarını, bütün arkadaşlarını bir günde kaybediyor ve hayatta yapayalnız kalıyor... Bundan bile daha ağır bir felaketti onların yaşadıkları. Doksanlı yıllardaki Türk devrimcilerinin yerine bazan kendimi koyuyorum; hayat ne kadar anlamsız, dünya ne kadar iğrenç, kader ne kadar acımasızdı onlar için. Ha geldi gelecek hevesiyle kutlanan 1 Mayıslar, "akan kanlarımız güneşimiz olacaktır" sloganları ile kutsanan ölümler, "karşı devrimciye uygulanan şiddet, şiddet değildir" cinneti ile işlenen cinayetler, zindanlarda çürüyen ömürler, devrim uğruna yıkılan yuvalar... Ve birden ömürlerini adadıkları idealin ellerinde bir balon gibi patlayışı, yüzlerinde ağlamaksı ifadeler... Allah hiçbir kulunun başına böyle bir felaket vermesin.

Kendilerini hayata bağlayan bütün ideallerini kaybeden Türk devrimcileri bir şeyi yaşatma ve diri tutmanın üstesinden geldiler: "Ülkücü düşmanlığı" . Bunun da özel bir nedeni olmalıydı? Yine Eric Hoffer'den öğrenelim:

"Bireyin yalnız kendi başına kitle hareketine katılması bir anlam ifade etmez. Bunun yanı sıra diğerleriyle birleşmesi gereklidir ve onları bir araya getiren nedenlerin başında nefret gelir. Ortak nefret ve ortak düşman birleştiricidir ve ortak düşman tektir, onlardan değildir, tüm başarısızlıkların sebebidir. "

Türk devrimcilerinin ortak düşmanı Ülkücüler de onları birbirine bağlıyor, tüm başarısızlıklarının nedeni olarak ruhlarını ferahlatıyordu. Mazilerinden süzülüp gelen Ülkücü düşmanlığı "karşı devrimciye uygulanan şiddet, şiddet değildir" gerekçesi ile 3000 ülkücü cana kıymaları bu düşmanlığı kökleştirmişti. Ülkücülerin de eli armut toplamıyordu herhalde? Onlar da devrimcilerin canına kıyarak bu düşmanlığı pekiştirdiler.

12 Eylül İhtilalinin üzerinden 32 yıl geçmiş. Türk devrimcilerinin bir yarısı köhnemiş feodal yapılarını hala kıramıyorlar. Bu yapıyı kırabilen aydınlık beyinlerde gözlenen ilk eylem: Millileşme. Yani eski Marksist Cemil

Meriç'in geldiği nokta:

"Gerçeği görmek, hatayı sonuna kadar yaşamakla mümkün. Yığın Avrupalılaşıırken aydınlar Türkleşmeli." Türkleşen Türk Solu yalnız irfanımızın değil, ülkenin de kazancı olacaktır.

Cemil Meriç ve Türk solunun "lanet çemberi"

Büyük mütefekkirler bir toplumun üç dört nesle sığdırdığı tecrübeleri hayatının bir döneminde yaşar ve sonuçlarını toplumla paylaşırlar. Cemil Meriç, bu bakımdan yakın dönemin en önemli mütefekkirlerinden birisidir. Üstadın kendi ifadesiyle "gerçeği görmek, hatayı sonuna kadar yaşamakla mümkün" dür. Cemil Meriç, Batı hayranlığını, sosyalizmi, şovenizmi büyük bir tecessüsle hayatında dönem dönem yaşamış ve sonunda "evine dönen adam" olmuştur.

Tarih 24 Ocak 1963.

Türk solunun sosyalizm putunun önünde akşam sabah mum yaktığı yıllar. Piyasada ne Devrimci Yol var, ne TİKKO, ne İşçi Partisi, ne Dev-Sol, ne de Töb-Der...

Cemil Meriç, bu tarihte yaşadığı serüveni Türk solu ile paylaşıyor; ne kadar içten, ne kadar dürüst ve ne kadar cesurca:

"Yirmi dört yıl önce mahkemede Marksist olduğumu haykırıştım. Ümitsizlikten doğan bir isyandı bu, bir nevi meydan okuyuş, yalnızlık içinde bir şey olmak ihtiyacı. Yılları zilletler içinde geçen, kâh Türk, kâh şehirli olduğu için horlanan göçmen çocuğu, bir yere tutunmak, bir camiaya bağlanmak istiyordu. Sonra lise yılları, yine yalnız, yine yabancı. Açlık; midenin, etin ve ruhun açlığı. Hayalindeki dünyalar birer birer yıkıldı. Önce, öbür dünya. Bu haksızlıklar gayyası şuurlu bir Tanrı'nın eseri olamazdı. İmandan şüpheye, şüpheden inkâra, inkârdan maddeciliğe geçiş: Büchner, Ebul alâ, Hayyam. Ama şuurdaki bu devrim onu çevresinden bir kat daha koparıyordu... Marksistim dediği zaman tek işçinin elini sıkmış değildi. Sadece namuslu olmak, korktuğu için sustu dedirtmemek istiyordu. ... Bir sığınaktı Marksizm, bir kaçıştı, bir yaşama gerekçesiydi. Belki de inanıyordu Marksizme. Eziliyordu ve ezilenlerin yanındaydı. Ama kimdi bu ezilenler? Bilmiyordu. Kitaplardan tanımıştı sosyalizmi. Ne kadar anlamıştı? Anlayabilir miydi? Sınıf kavgası yoktu Hatay'da. Çünkü sınıf şuuru yoktu. Marksizm, gerçekten meçhul'e, yani rüyaya kaçıştı."

Mehmet Akif Ersoy: "Tarihi 'tekerrür' diye tarif ediyorlar; hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?" diyor.

Türk devrimcileri, Cemil Meriç gibi büyük bir mütefekkirin yaşadığı ruh serüveninin ders almadı. Yukarıdaki satırların yazılışından on yıl sonra "gerçeklerden meçhul'e, yani rüyaya kaçışın" terör örgütlerini kurarak 17 Ekim Devrimi'ni Türkiye'ye ithal etmek eylemlerine giriştiler. Başlattıkları bu eylemlerle bol bol ağıt yaktılar. "Oy dere Kızıldere" benzeri ağıtlarla, cinayet ve ölümleri kutsayan Afrika ilkel kabileciliği ile bir nesli heba ettiler.

İthal ideolojiler, yabancı bayraklar ve yabancı kurtarıcılar ile Türk solu Batı kültür emperyalizminin boyunduruğunda kıvranırken 24.01.1963'de Cemil Meriç "eve dönüşünü" gerçekleştiriyordu. Başını ithal izmlerin kitaplarından kaldırmayan Türk devrimcileri yanibaşlarındaki Cemil Meriç'ten habersizdi.

"Konya yolculuklarımda ilk defa olarak başkası ile temas ettim. Başkası, yani, kendi insanım. Kaderin karşıma çıkardığı genç üniversiteli "sen bizden değilsin" dedi. "Sen bizden değilsin"! Evet, ben onlardân değilim. Ama onlar kimdi? Uçurumun kenarında uyanıyordum. Demek boşuna çile çekmiş, boşuna yorulmuştum. Bu hüküm hakikatin ta kendisi idi. Tanzimattan bu yana Türk aydınının alın yazısı iki kelimedede düğümleniyordu: aldatmak ve aldatmak. Senaryoyu başkaları hazırlamıştı. Biz sadece birer oyuncuyduk. Nesiller bir ütopyanın kurbanı olmuşlardı. Ama bu ütopya sonuna kadar yaşanmadıkça, gerçeği görebilir miydik? Kalabalık, kayaya yapışan bir midye şuursuzluğu ile geleneklerine sarılmış, cebin ve uyuşuk. Arada bir uyanır gibi olmak, gaflet. Avrupa'yı tanıyan, ülkesinden kopuyor. Bu lanet çemberinden nasıl kurtulacağız?"

Yukarıdaki satırların yazılmasından bu güne tam yarım asır geçmiş. Türk solu halen daha evine dönemedi, dönebilenler de yaşadıkları tekamülü yazmaktan korkuyorlar. Feodal yapının kendilerini dışlama korkusu bu. Fikir namusu cesaret ve samimiyet gerektirir halbuki. Türk solu "lanet çemberi"ni kıramayacak gibi de görülüyor. Fakat tarih sol dinazorları tasfiye ediyor; yeni nesil solcular daha yerli, daha milli. Tablonun sevinilecek yanı burası. Yeniçağ

Alper AKSOY